

GIGI GRIFFIS

A woman with long brown hair in a braid, wearing a historical Breton dress with a white blouse and a dark green skirt, stands on a cliff overlooking the ocean. The dress features a brown corset with intricate patterns and a large brooch at the neckline. The background shows a rocky coastline with waves crashing against the shore and a small building on a hill in the distance.

Prince Z BRETANĚ

KRÁL JÍ ZABIL MANZELA. MUSÍ ZAPLATIT!

KIO KAN

Copyright © 2024 by Gigi Griffis
All rights reserved
Translation © Jaroslav Žerávek, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE LIONESS
vydaného v roce 2024 přeložil Jaroslav Žerávek
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-645-2

Na počest padouchům

1343

KAPITOLA 1

CLISSON, FRANCIE

Na počátku konce byla kočka. Černá jako hlubiny moře – i když spíš než kočku připomínala díru ve světě ve tvaru kočky – dorazila na hrad Clisson právě v okamžiku, kdy slunce zalilo nádvoří jitřními odstíny růžové a zlaté.

Jeanne s úsměvem pozorovala z horního okna, jak se vyděšené služebné toho tvora snaží odehnat, křičí a uhýbají, kdykoli se k nim otočil. Černé kočky byly špatné znamení. Byly to společnice čarodějnic. Symboly temnoty. Poslové samotného ďábla.

Služky se křížovaly, ječely a mávaly hadry a holemi. Dokonce se k nim přidala i vážná Sandrine, obvykle nejklidnější z Jeanniných služebných, i když zůstala stát opodál a ani se nepohnula, aby pomohla.

Jeanne obrátila oči v sloup, odvrátila se od okna a vydala se dolů, aby se s tím nepříjemným stvořením vypořádala sama. Nevěřila na zlá znamení, čarodějnické pomocníky ani na to, že by se ďábel tolik zajímal o lidské záležitosti, že by posílal své služebníky v podobě zvířat, aby je trápili.

Ale věřila na blechy.

Kočky neměly na jejím hradě místo, a tak seběhla dolů po schodech. Jenže když obešla poslední roh a vstoupila na nádvoří, na kočce přestalo záležet. Protože u brány mezi

strážemi stál zpocený, páchnoucí mladý voják. Přerývaně dýchal a držel dopis s královskou pečetí.

Jeanne se rozbušilo srdce rychleji.

Šlo o Oliviera – to věděla ještě dřív, než dopis otevřela. Jejího manžela, válečníka, její životní lásku, otce jejích mladších dětí, před několika měsíci zajali Angličani a Jeanne od té doby strávila každý den snahou dostat manžela domů. Psala jeden dopis za druhým všem hlupákům u francouzského dvora. Ujela řadu mil, aby apelovala u Karla z Blois, vévody bretaňského, dobrého přítele a příbuzného krále Filipa, za přímluvu u krále. Chtěla jet přímo do Paříže a sama požádat Filipa o audienci, ale Karel ji od toho odradil. „Král vyžaduje obezřetný přístup,“ řekl. A Jeanne věděla, že má pravdu, i když v ní všechno vřelo. Do všeho se vždycky vrhala po hlavě a diplomatické dvorské nesmysly jí byly proti srsti. Taková byla už jako dítě. Divoká, silná a obvykle zuřivá, nikdy trpělivě nevysvětlovala svůj názor na věc. Pokud se tedy za trpělivost nedá považovat to, že protivníka místo úderu do krku pouze koplá do holeně.

Její matka se ji v tom snažila poučovat. Šlechtické páry vládnu společně, protože svět věří, že tím přinášejí rovnováhu – muž je symbolem neúprosné spravedlnosti, žena zase milosrdenství a diplomacie. Společně jsou silnější než každý sám.

„Ty zastupuješ milosrdenství, Jeanne,“ vysvětlovala.

Nikdy to nezabralo.

Na hradě Clisson si tak vznešená spravedlnost vyměnila role. Diplomacie byla Olivierovou doménou. Jeanninou verzí milosrdenství zase rychlá smrt.

Jenže teď, bez ohledu na trpělivost, ostré lokty nebo diplomacii, někdo konečně poslal zprávu. Je Olivier mrtvý? Živý? Domluvil král výměnu vězňů, o níž se Jeanne tak zasazovala? Vyrvala poslovi dopis z rukou a začala číst, než vůbec stačil promluvit.

Musela si psaní přečíst třikrát, než pochopila slova, ale nakonec jí jejich význam došel. Olivier byl v bezpečí.

V bezpečí. Po těch dvou slovech tolik toužila.

Zavřela oči, aby se nerozplakala, a v duchu děkovala Bohu a všem svatým, na které si vzpomněla. Když oči znovu otevřela, uviděla kočku a poděkovala i jí. Asi to bylo rouhání. Jenže kdo ví, kdo se postaral o to, že se Olivier dostal v pořádku domů. Bůh, nějaký svatý nebo svatá relikvie, či dokonce ďáblův posel? Jeanne věřila, že je lepší se pojistit.

Přečetla dopis počtvrté – každé slovo bylo úlevou. Angličani souhlasili s výměnou vězňů a s příměřím. Její manžel a čtyři další šlechtici byli propuštěni, přepraveni přes Lamanšský průliv, vyšetřeni nejlepšími královskými lékaři a prohlášeni za zdravé.

Jeanne si odkašlala, uklidnila se a pohlédla na posla. „Ještě něco?“

„Ano, mylady. Na žádost vévody bretaňského je váš manžel zvláštním hostem krále a na jeho počest, na počest dalších hrdinů, kteří se vrátili z války, a na oslavu příměří byl naplánován turnaj.“

Jeanne se na rtech objevil šibalský úsměv. Konečně se svět vrací k normálu. Její manžel je zpátky. Došlo k uzavření příměří. A turnaj na jeho počest – to bylo víc, než v co vůbec doufala.

Kývnutím se rozloučila s poslem a strážemi a pak se vrátila do hradu. Kočka ji následovala. Služebnictvo se křížovalo a uhýbalo jí z cesty, ale Jeanne si toho nevšimla a na blechy už ani nepomyslela.

Zamířila rovnou do pokojů dětí, klesla na kolena a objala divokého šestiletého Oliho. Ten se marně snažil vykroutit z jejího sevření. Vždycky byl spíš bojovník než mazal, ale Jeanne ho pevně držela a líbala na tvář, zatímco on se mračil, svíjel se a kňoural: „*Maman*, přestaň!“

Čtyřletý Guillaume, nejcitlivější z Jeanniných dětí, který se mazlení nikdy nenabažil, se vrhl na maminku a svíjejícího

se bratra. A Malá Jeanne – dvouletá a jako vždy vyděšená, že něco zmešká – se také neohrabaně zapojila do rvačky a srazila dospělou Jeanne na bok. Ta propukla v pláč a smích zároveň, zatímco se snažila obejmout všechny tři najednou. Její rodina – její divoká a úžasná rodina – byla zase v bezpečí.

Chůvy dětí ustoupily a usmívaly se nad vším tím zmatkem; Olimu se podařilo vyškubnout a popadl svůj dřevěný meč. „Vyzývám tě na souboj, *maman*!“

„Na souboj?“ Jeanne se posadila. V očích jí jiskřilo, po tvářích pořád stékaly slzy a snažila se tvářit vážně. „Vznesený rytíři, přijímám tvou výzvu!“

Napřímila se na kolenou a sáhla po jednom z malých dřevěných mečů. Oli se vrhl s bojovým pokřikem vpřed. Mečem udeřil o její meč, jazyk mu přitom vyčníval v intenzivním soustředění z koutku úst. Ještě neměl žádný výcvik, takže dělal to, co děti: mířil mečem na meč, aniž se skutečně pokoušel Jeanne zasáhnout, proniknout její obranou.

V Jeanne se zvedla divoká hrdost. Jeden Olivier byl válečný hrdina, druhý se připravoval na den, kdy se jím možná stane. Guillaume a Malá Jeanne, kteří je sledovali zpovzdálí, mohli vyrůst v cokoli.

Nechala Oliho, aby ji ještě párkrát zasáhl, pak prudce uhnula doleva, objala ho kolem pasu, levou rukou mu vzala meč a zvedla ho do vzduchu.

„*Maman*, tys podváděla!“ hřímal vši silou šestiletého hlasu. „Porážel jsem tě!“

„Ano, maličký. Byls jako opravdový rytíř.“ Postavila ho na zem a políbila na čelo, ale on se vykroutil a znovu na ni namířil meč. „Jenže *maman* teď musí zařídit nějaké důležité záležitosti.“

„Jaké důležité záležitosti?“ zeptal se. Napřímil se a založil si ruce za zády v dokonalé nápodobě svého otce.

Než stačila odpovědět, někdo ji zatahal za sukni a jedna z chův u stěny v rohu místnosti překvapeně vydechla.

Jeanne se otočila k malému Guillaumovi. V jedné ruce držel černou kočku – nohy jí visely skoro až na podlahu, druhou rukou tahal Jeanne za sukni. „*Maman*, ta je pro nás? Můžeme si ji nechat?“

Chůvy se pokřižovaly. Malá Jeanne si uvědomila, co Guillaume drží, a s radostným výkřikem se k němu rozběhla. Oli se mírně naklonil doleva a vyhlédl zpoza Jeanniných sukni.

Podívala se postupně na každé dítě a srdce jí překypovalo něhou. Jejich otec byl už měsíce v žaláři. Matka je měla na několik týdnů opustit a nechat je s chůvami. Ničemu z toho vůbec nerozuměli a ona jim kočku nedokázala odepřít. K čertu s blechami.

„Ano, ale bude třeba ji vykoupat.“ Pohlédla na nervózní chůvy, aby pochopily, že úkol připadne jim.

Dvě nejmladší děti s pištěním objímaly a hladily kočku, která to všechno klidně snášela, ale Oli se nenechal odradit.

„*Maman*.“ Dupl nohou, když se k němu otočila. „Jaké důležité záležitosti?“

„Můj malý bojovníku,“ odpověděla a znovu si klekla, aby synovi hleděla zpřímá do očí. „Pojeďu pro vašeho tatínka a přivezu ho domů.“

KAPITOLA 2

PAŘÍŽ, FRANCIE

Jeanne, rozrušená a netrpělivá, bloumala po kolbišti a hledala Oliviera. Cesta do Paříže trvala příliš dlouho, a tak dorazila pozdě, do Olivierových komnat přišla těsně po jeho odchodu, a teď se zdálo nemožné ho najít mezi tisíci přicházejícími diváky.

Na chodbě při odchodu zahlédla vévodu Karla – přítele, který se za její věc přimlouval u krále –, a teď se proklínala, že za ním nešla. Měla se ho zeptat, jestli neví, kde se Olivier na tomhle prokletém místě připravuje na souboj. Ale vévoda vypadal, že má naspěch, jen jí mávl na pozdrav a rychle odkráčel. A ona celá nedočkavá zamířila na kolbiště. Povzdychla si. Ve třiačtyřiceti už by se dalo očekávat, že se naučila, jak netrpělivost všechno jen protahuje.

Nyní se proplétala známým prostředím. Arénou se rozléhalo kovové zvonění srážejících se mečů, občas přehlúšované jásotem a posměšky okolního davu – už se sázelo na výsledek cvičných soubojů. Vojáci a rytíři obratně tančili kolem sebe v kruhovém prostoru. Útok doprava. Výpad doleva. Přímý útok většího a silnějšího protivníka. Rychlá práce nohou štíhlého mladého šlechtice. Chytrá série klamných manévru králova současného šampiona.

Jeanne minula duely a cvičné souboje a zamířila k aréně pro rytířská klání, kde uprostřed stála řada rovných dřevěných

tyčí vymezujících strany jednotlivých rytířů. Mohutní muži v brnění se vrhali proti sobě s těžkými dřevci a zakřivenými štíty. Větší muži využívali svou váhu, aby srazili menší soupeře k zemi. Menší muži se zase pokoušeli k porážce větších protivníků využít svoji obratnost.

Jeanne pocítila mravenčení na kůži. Milovala všechno, co se týkalo turnajů. Prach. Boje. Zkrvavené nosy. Křičící, rozvášněný dav. A Oliviera, někde poblíž, silného a vysokého, oděného do tvrzené kůže a lesklé oceli, zkoušejícího vyváženost svého meče.

Poprvé se s Olivierem setkala na jedné z největších a nejhonosnějších událostí, které kdy navštívila – přímo tady v Paříži. Tehdy byl hodně sebevědomý. Hezký, ovdovělý a skrývajíc svůj žal tím, že šeptal sladká slůvka každé ženě, co se mu připltla do cesty. Když to ve své naivitě zkusil taky na Jeanne – v úvodní den turnaje ji zastavil v šeré chodbě, řekl, že je nejkrásnější žena, jakou kdy viděl, a ještě než vůbec stačila odpovědět, se k ní naklonil a políbil ji – dala mu pěstí do nosu.

Pousmála se při vzpomínce na jeho užaslý výraz, na to, jak se zapotácel a přitiskl si ruce k obličeji. Po několika okamžicích ohromení se rozesmál a Jeanne, pořád ještě rozpalená dobřela, se otočila na podpatku a důstojně odkráčela zpět do hlavní síně.

Teprve když ho o několik dní později viděla bojovat – mohutného, silného a hbitého s mečem v ruce –, přijala jeho vroucí omluvy a přestala přezírat jeho dvoření.

O čtrnáct let později ho pořád ráda sledovala při boji. Říkali mu „dřevorubec“, protože pokaždé, když vyšel na kolbiště, zničil dřevce a štíty k nepoznání.

Když Jeanne konečně našla Oliviera na bojišti, bylo už příliš pozdě na to, aby mohla udělat něco jiného než jen sledovat jeho souboj. Dav už jásal a tleskal jak vysokému, tmavovlasému šlechtici, který se vrátil jako hrdina z anglického zajetí, tak i jeho vlámskému soupeři se světlými vlasy a světlou pletí, který přijel ze severu, aby dokázal svou statečnost.

Jeanne se prodrala dopředu a opřela se o zábradlí, aby dobře viděla.

Oba obezřetně kroužili kolem sebe a pak Olivier zaútočil – předstíral výpad doprava a rozmáchl se doleva. Rytíř ze severu s hlasitým, spokojeným smíchem odskočil stranou.

Tak začal výjimečný souboj. Dva zkušené válečníci předstírali údery, bojovali, útočili, bránili se. Olivier dostal zásah do paže, v níž držel meč, a oplatil ho rytíři ze severu úderem do stehna, čímž ho vyvedl z rovnováhy. Dav v zápalu z boje házel do arény zelí, kameny a hrsti hlíny. Kolem Jeanne muži sázeli, ženy povzbuzovaly a děti se proháněly mezi nohama dospělých a sváděly vlastní souboje s klacky a dřevěnými meči.

Olivier nepřestával a zasypával severana údery. Vlámského soka už přešel smích a soustředil se na obranu.

Jeanne se usmála. Pozorovat Oliviera při souboji jí přinášelo skoro stejné uspokojení, jako když bojovala sama. Cítila příjemné napětí ve svalech a s každým úderem přešlápla z nohy na nohu. Připomnělo jí to její poslední boj – s poutníkem, který ji uviděl, jak jede sama na koni po silnici poblíž domova, a považoval ji za snadný terč. Zlomila mu nos, přivázala ho za koně, odvlekla ho zpátky na hrad a vyzvala na souboj.

Muže hodili do jámy široké půl metru, která mu sahala až po pupek, uprostřed jednoho z polí jejího manžela, dali mu vybrat zbraň a pak na něj vypustili Jeanne. Raději by s ním bojovala tvář v tvář bez téhle vymyšlenosti, kdy stál do pasu v jámě. Ale takový byl zákon – v souboji měla mít žena výhodu.

Tvrdili, že je to proto, že ženy jsou slabší. Proto, že ženy nejsou trénované. Prý je to spravedlivé, protože ženy jsou obvykle milosrdnější. Jenže to neznali Jeanne.

Ale zákon je zákon. Respektovala Korunu, a pokud jí to mělo přinést výhodu v boji... koneckonců, ten muž si za to mohl sám, když ji masitou rukou popadl za kotník a pokusil se ji strhnout z koně.

I přes tu nepříjemnou nerovnost byl boj vzrušující. A Jeanne samozřejmě zvítězila.

Představovala si, že Olivier teď cítí stejné vzrušení, když se vrhl doleva, uhnul doprava a máchl mečem v dokonalém oblouku. A pak, z ničeho nic, soupeř uskočil pod Oliviero-vým loktem a tvrdě se rozmáchl proti jeho boku. Dav zala-pal po dechu, když Olivier ztratil rovnováhu a severan zvedl zbraň, aby zasadil vítězný úder. Jeanne jenom nasála vzduch zařatými zuby.

Ale byl to klamný manévr.

Trik.

A když Olivier zvedl zbraň, nejenže zachytil severanův meč, ale ještě ho odklonil dostatečně doprava, takže soka vyvedl z rovnováhy. Přesně na tak dlouho, aby se Olivier dokázal rozmáchnout a zastavit čepel jen vlásek od mužova krku. Severan na ohromený okamžik ztuhl, pak svěsil ramena a upustil zbraň.

Poražen. Stejně jako Jeanne porazila v souboji muže, co ji přepadl. Stejně jako oba poráželi znovu a znovu své nepřátele. Stejně jako je budou porážet v následujících letech.

Dav burácel. Arénou prolétla shnilá hlávka zelí a zasáhla severana do ramene. Jeanne se zdálo, že přes jásot davu zaslechla Olivierův nádherný, nespoutaný burácivý smích.

Zvedl zrak a ona na něj od zábradlí mrkla. Přála si, aby jejich malé děti viděly otce triumfovat, a pak si přála, aby se turnaje zúčastnily i její dvě nejstarší děti z prvního manželství. Byly už dospělé, jejich otec dávno zemřel, a Jeanne nikdy nedokázala pochopit, proč nechtěly, aby Olivier zaplnil prázdné místo po něm. Kdyby jen viděly, jak je silný. Chytrý. Kdyby jen přišly sledovat, jak bojuje.

Odpoledne téhož dne svolal král šlechtice na kolbiště. Všechny, co zajali Angličané při obléhání Vannes a teprve nedávno propustili. Každý vyměnil zbroj za nejlepší šaty.

Nikdo neměl meč. Jeanne si pomyslela, že je to neobvyklá volba pro muže, kteří mají být poctěni za válečné činy, ale usoudila, že hezké šaty vypadají lépe než tvrzená kůže a zbroj a meče se k pěkným šatům nehodí.

Olivier šel celý den z boje do boje, od povinnosti k povinnosti, a neměl ani chvíli, aby na ni přes bojiště mrkl, natáhl se přes zábradlí a stiskl jí ruku. Ale po tomhle bude zbytek dne konečně jejich. Jeanne se do něj zavěsí a společně se vytratí, aby byli sami. *Konečně sami*. Po tolika měsících odloučení a tolika hodinách, kdy ho sledovala při boji, aniž se mohla vrhnout do jeho náruče.

Jak po tom okamžiku toužila!

Když se muži seřadili v zaprášené aréně pod žhavým letním sluncem, aby byli oceněni, zahrnuti chválou, vděkem a přízní, Jeanne se chvěla vzrušením a hrdostí. Seděla s dvořany a šlechtou v jedné z lóží, postavených tak, aby chránily vyšší třídy před sluncem nebo deštěm, několik řad od královské lóže, kde si nejmocnější lidé v království, včetně jejího přítele vévody Karla, užívali nejlepší výhled na arénu.

Zachytila pohled mladého vévody a on na ni kývl. Předtím ho minula tak rychle, že neměla příležitost mu poděkovat. Za to, že ji vyslechl v onen den, kdy přijela do jeho hradu a prosila ho o pomoc s návratem Oliviera domů. Za to, že požádal svého strýce, krále Filipa, o výměnu, díky níž se Olivier dostal na svobodu. Teď to slovo neslyšně vyslovila. *Merci*. A on znovu sklonil hlavu, ústa mu zkřivil jeho typický úsměšek, jímž všem dával najevo, že se považuje za nejchytřejšího člověka široko daleko.

Najednou se po aréně rozlehlo hlasité volání králova šampiona, který nařídil ticho. Pařížská chátka umklá. Šlechtici na sedadlech se napřímili. Nastal čas obřadu. Čas ocenit skvělé muže.

Král Filip vstal a pokynul rádci, jehož Jeanne neznala. Mluvčímu.

Zamračila se. Tihle muži riskovali pro korunu své životy. To nejmenší, co král mohl udělat, bylo oslovit je osobně. Proč si vybral někoho méně významného? Slyšela, že král se v posledních letech změnil – že je náladový, impulzivní, tajnůstkářský, přehnaně nedůvěřivý. Už to nebyl ten přátelský mladý muž, který před mnoha lety pasoval Oliviera na rytíře – ale přesto měl být dostatečně králem, aby oslovil ty, co za něho bojovali, byli za něho zajati a málem za něho položili život.

Ale zřejmě nebyl králem *dost*.

Mluvčí si odkašlal, rozevřel úředně vypadající dokument a klidným hlasem začal číst: „Vznešené rody, pařížští občané, šlechtici Francie – v tomto roce milosti našeho Páně tisícím tří stém čtyřicátém třetím Jeho Milost, král Francie, ochránce svého lidu, tímto prohlašuje každého z přítomných mužů – Oliviera, pána z Clissonu, Geoffroie, pána z Malestroitu, Jana, pána z Montaubanu, Alaina, pána z Quédillacu, Denise, pána z Plessisu – za zrádce koruny.“

Z davu se ozvalo ohromené zalapání po dechu. Jeanne se zastavilo srdce. Skutečně právě řekl...? Slyšela dobře? Nazval Oliviera *zrádcem*? Vstala a zvedla ruce před sebe, jako by vzdorovala úderu.

Mluvčí pokračoval. „Tito muži se společně spikli a vydali Vannes anglickému králi. Uzavřeli spojení s králem Eduardem a jsou nepřáteli pravého krále Filipa a jeho francouzského království. Proto byli odsouzeni ke smrti stětím a rozsudek bude okamžitě vykonán.“

Tisíce přítomných v aréně se prudce nadechly. A pak zavládl chaos.

Rozčilení šlechtici vstávali. Někdo za Jeanne omdlel. Kdosi další začal křičet. Vzduchem na kolbiště prolétly kameny – Jeanne netušila, na koho mířily.

Nejprve jen nevěřícně stála jako přimrazená, tělo jí zaplavil ledový pot a zuby jí navzdory horkému slunci drkotaly. *Musel* ji jenom šálit sluch. Určitě. Její manžel byl

přece válečný hrdina. Toto byl turnaj na jeho počest. Ani král známý svým tajnůstkářstvím a temnými náladami by nemohl udělat něco takového – odzbrojit vlastní muže a nařídít jejich popravu bez veřejného soudu. To se prostě nedělalo. Nemohla to být pravda.

Ale bylo to tak. Do arény vtrhli královi vojáci a přinutili šlechtice pokleknout. Postavili před ně špalky a hlavy jim přitiskli k zakrvácenému dřevu. Někteří vzdorovali, jiní hrůzou ztuhli. Muž po Olivierově levici udeřil strážce do čelisti. Jeanne se zdálo, že zaslechla své jméno.

Vyskočila z lóže a pokusila se prodrat davem, ale byl příliš hustý a plný paniky. Lidé křičeli, házeli vše, co jim přišlo pod ruku, na přihlížející a směrem k dění, bučeli na údajné zrádce a mlátili každého, kdo se s nimi postrkoval o místo.

Jeanne dostala ránu loktem do hlavy a oplátila ji, ale nijak se tím nepřiblížila k odsouzencům. Dav byl jako zeď, pevnost, bouřlivý oceán, jenom ji odhazoval dozadu a tlačil dolů. Pokud se odtud nedostane, udupou ji. Vydrápala se zpět do lóže, odkud viděla, co se děje.

Kat kráčel pomalu a odhodlaně k mužům u špalků, jeho sekera se ve sluneční záři třpytila jako křemen.

Pět kroků. Čtyři. Tři.

Čas se zpomalil a Jeanne měla pocit, že se dívá do tunelu. Zírala na Olivierovu hlavu – na tmavé vlasy, které tisíckrát hladila, na uši, do nichž šeptala všechna svá tajemství. Přála si, aby mu viděla do očí.

Kat zvedl sekeru.

Jeanne naposledy zašeptala Olivierovo jméno, ale hlas se jí zadrhl v hrdle, skoro neslyšela sama sebe.

A pak sekera dopadla.

KAPITOLA 3

PAŘÍŽ, FRANCIE

Trvalo necelé dvě minuty, než všech pět šlechticů zemřelo. Méně než dvě minuty, než se Jeannina radost změnila v prach v jejích ústech. Než jí Oliviera, který se k ní právě vrátil, znovu ukradli.

Navždy.

Cítila, jak znovu postupuje vpřed, tentokrát přelézala lidi. Sáhla do boty pro dýku, nosila ji připevněnou ke kotníku. Neměla žádný plán, žádné myšlenky. Vnímalala pouze hrůzu a zlost, které jí otrásaly tělem. Jen pohyb. Jen vybroušené instinkty zkušené válečnice – ženy, jež se celý život vrhala do boje. Instinkty, co ji nutily k násilí, místo aby ji od něj odvracely.

Někdo ji popadl za paži. Prudce se obrátila, připravená udeřit. Ale byl to Pieter – její pravá ruka a Olivierův nejbližší přítel. Impozantní muž se širokými rameny, neobvykle krátkými černými vlasy, zjizvenou tmavou kůží a hustým plnovousem; vousy zastíraly jeho emoce a dodávaly mu vyrovnaný vzhled.

„Měli bychom jít,“ zašeptal a očima sledoval dav – lidé kolem nich křičeli, jákali a plakali. „Tady nejste v bezpečí.“

Jeanne se mu snažila vytrhnout, ale Pieter jen zesílil stisk. „Jestli tam půjdete, je to sebevražda. Myslete na děti.“

Ohlédla se znovu do arény, na královskou lóži, a zachytila pohled vévody z Bretaně. Výraz měl nečitelný. Věděl to? Věděl, co král Filip plánuje? Věděl proč? Byl jedním z nejdůvěryhodnějších králových rádců, ale také jedním z nejbližších Olivierových spojenců. Na čí straně teď stojí?

„Děti,“ zopakoval Pieter rozhodně.

Měl pravdu. Potřebovaly ji.

Zadržela dech a následovala ho do davu, díky přitisknutou k boku. Pieter měl jednu ruku na její paži a druhou na jílcí meče. Někteří lidé vyskakovali z vyvýšených lóží šlechty, jiní spěchali dolů po žebřících vzadu, další v davu stáli s otevřenými ústy, a ještě jiní přikyvovali – v pevné a bezvýhradné shodě s jakýmkoli královým prohlášením.

Jeanne se musela ze všech sil přemáhat, aby jim nevydrápala oči.

Místo toho se nechala Pieterem vést davem, pak dál ulicemi města a úzkým vchodem do slabě osvětlené místnosti. Zastavili se hned za dveřmi a snažili se popadnout dech.

„Kde to jsme?“ zeptala se a pevněji sevřela dýku.

„V nevěstinci. Tady vás nikdo nebude hledat. Můžete se tady ukrývat, dokud nezjistíme, jestli jste taky v nebezpečí.“

Jeanne na něj zírala. Nevěstinec? Jak vůbec Pieter věděl, kde ho najít? Ne. Nechtěla na to myslet.

Nechtěla myslet na nic.

Nevěstinec. Pieter. Turnaj. Olivier. Olivier vzpřímený a hrdý. Olivier triumfující. Olivier mrtvý v prachu.

Mrtvý. Byl mrtvý.

Její děti ztratily otce.

A ona se schovává v nevěstinci.

Téměř si nevšimla, že ji Pieter znovu uchopil pod paží a vedl ji hlouběji do svíčkami osvětlené síně, kde si špital se ženou v Jeannině věku – pravděpodobně majitelkou podniku –, a dal jí několik mincí. Pak Jeanne odvedl po schodech nahoru do malé místnosti silně páchnoucí zatuchlinou.

Jeanne se zvedl žaludek. Bože, bude zvracet. Spěchala k oknu, otevřela ho dokořán, vpustila dovnitř teplý vzduch. Lačně ho vdechovala, kašlala a snažila se spolknout lepkavé zvratky, které cítila v ústech.

Co se to stalo? V jednu chvíli byl Olivier vítězným hrdinou. Riskoval život pro korunu. Stál za králem. A v další chvíli ho král dal zabít.

Jeanne sevřela okenní rám a zatínala zuby tak silně, že ji bolela čelist. Přemáhala nutkání rvát z plných plic. Jak se to mohlo stát? Jak se vůbec *opovážili*? *Zbabělci* – král a každý muž v jeho službách. Zabije je. Každého z nich vlastníma rukama. Krále. Jeho popravčího. Každého, kdo obvinil jejího manžela ze zrady.

Rozdrásá jim nehty obličej. Vykopne jim zuby. Bude je zabíjet pomalu, aby vnímali, jak jimi prochází každý kousek její čepele. Pak jim uřízne hlavu – stejně jako oni Olivierovi. Je možné někoho zabít tak, že mu současně setnete hlavu a vrazíte dýku do srdce? Protože ona se o to pokusí.

Byli to zbabělci. Zloději. Vlci v šlechtickém rouše, připravení vyrvat srdce každému, kdo se k nim zatoulá příliš blízko. Kousla se do jazyka a ucítila chuť krve. Zničí je.

Copak nevěděli, jak nebezpečná je ukřivděná žena? Neslyšeli nikdy o Sibyle z Anjou? Byla napadena během těhotenství a poté vypálila útočnickovu půdu a donutila ho k rezignaci. Nebo o císařovně Matildě, právoplatné dědičce anglického trůnu, která si ho vzala zpět silou, když se jí trůn pokusil uloupit její bratranec? Nebo o Izabele Akvitánské – francouzské Vlčici, Jeannině osobní hrdince –, která jen před pár lety porazila svého manžela, aby na anglický trůn dosadila svého syna?

Zničí je, jako Izabela zničila anglického krále. Jako Sibyla zničila hraběte, který ji napadl. Jako Ohnivá Johana – žena, jež pobízela paní z Hennebonu, aby si odtrhly sukně a vrhly se do boje, když vévoda obléhal jejich město – zničila tábory svých nepřátel.

„Jeanne? Mylady?“ Pieterův hlas zněl jako podivný šepot pár kroků za ní. Jeanne ho sotva vnímala přes vztek, co jí spaloval útroby jako požár.

Neodpověděla.

„Mylady, musím se vrátit do města. Zjistit, co se stalo. Zjistit, jestli jste v bezpečí. Zjistit, jestli naši muži stále stojí za námi. Budete tady sama v pořádku?“ Obrátila se, rty pevně sevřené, hrudník se jí zvedal. „Ano. Jdi. Zjisti, kdo to udělal. Najdi naše muže. Zjisti, co se stalo. A přines mi sakra můj meč.“

Pieter odešel. Jeanne byla sama. Sama. Sama. Osamělejší než kdy předtím. V hlavě, v místě, kde ji zasáhl loket, jí tepalo a měla pocit, jako by se ocitla zpátky v davu, neschopná bojovat se ven. Neschopná dostat se k Olivierovi.

To se jí ještě nikdy nestalo. Boj ji vždy zachraňoval, zachraňoval lidi, které milovala. Poprvé zabila muže, který šel po Louise, její nejstarší dceři z prvního manželství. Vzala tehdy Louise do lesa. Byl to pro ně požitek, protože obě milovaly chlad stromů a zpěv ptáků, opojené pomalým jarním oteplováním. A když se na mýtině objevil žoldák a pokusil se Louise odvléct pryč, Jeanne mu vrazila dýku do žeber.

Boj byl odjakživa její odpovědí. Na světě nebylo nic, co by nedokázala vyřešit bojem.

Až na tohle.

Tentokrát byla příliš daleko. Příliš bezstarostná. Měla vědět, že nikdy není nic jisté. Měla zůstat nablízku Olivierovi. Měla bojovat tvrději. Měla se probít rozvášněným davem. Zabít vojáky. Zabít kata. Měla umlčet celý svět, až by slyšela jen tlukot svého srdce – a jeho.

Ale neudělala to. *Zklamala ho*. Jeanne měla chuť křičet, zuřit. Pořád chtěla zabít každého, kdo podporoval toho prokletého krále. Místnost kolem ní se točila. Jeanne nedokázala zastavit třes. Nedokázala polykat. Nemohla dýchat. Zítra je všechny spálí na popel. Ale teď, v nevěstinci, beze svědků, se schoulila v koutě a plakala jako ztracené dítě.

KAPITOLA 4

CLISSON, FRANCIE

Ujížděli neúnavně a rychle celou noc, s malým doprovodem Olivierových věrných vojáků v patách. Pieter jel v čele, Jeanne o půl délky za ním. Celou dobu myslela na děti a zoufale se modlila, aby také je král nepotrestal za domnělý zločin jejich otce.

Dvakrát, když se zastavili, aby napojili koně, se Pietera pokusili vyzvat na souboj rádoby bojovníci, kteří sami sebe považovali za bílé rytíře z legend a jeho za černého rytíře z příběhů. Pieter to všechno bral s nadhledem. Jeanne takovou trpělivost neměla a několik vyzyvatelů koplá ze sedla do obličeje, což je někdy zastavilo, jindy však vedlo právě k tomu boji, jemuž se snažila zabránit. Hlupáci byli vždy během několika okamžiků poraženi – Jeanne, Pieterem, jejich muži –, jenže i těch pár chvil, které potřebovali k tomu, aby odvážlivce odzbrojili, zlomili mu nos nebo ho zahnali na útěk, představovalo nepříjemné zdržení.

Zatímco byli na cestě, královi vojáci pročesávali celé hlavní město, aby ji našli. Tvrdili, že ji chtějí vyslechnout. Hledali ji, protože byla ve styku se zrádcem.

Pevněji sevřela otěže, nosem nasála mrazivý noční vzduch a vychutnávala si, jak ji pálí v krku. Bolest znamenala, že je naživu. Znamenala, že vyvázla. Znamenala, že její děti mají

pořád matku a že bude žít další den, aby mohla zabít toho mizeru krále.

Ztělesňoval všechno, co nenáviděla: zbabělce, který se považoval za mocného predátora, muže, jenž svá vlastní selhání kladl za vinu ostatním, muže bez smyslu pro spravedlnost. Měla poslouchat, když se šířily zvěsti o tom, jak je uzavřený a podezřivý. Měla poslouchat, když se říkalo, že král slíbil Janu z Montfortu po bitvě u Nantes bezpečný průchod, ale pak slovo porušil a nechal chudáka Jana uvěznit. Jan byl tehdy jejím nepřitelem, proto jí na tom nezáleželo. Horší bylo, že se tomu smála. Ale teď už věděla: král, který poruší slovo dané nepříteli, je král, co zradí i své přátele.

Nezastavovali kvůli jídlu. Dělali jen nejnutnější krátké zastávky, aby se prospali a napojili koně. Byl zázrak, že nikdo nezůstal ležet mrtvý. Ale nakonec to všichni zvládli – vyčerpaní, někteří téměř padali z koní, ale všichni živí, když se před nimi objevil hrad Clisson. Jeanne popohnala koně, řítila se přes pole, přes most a vjela na nádvoří ještě předtím, než stráž u brány vůbec stačila spustit poplach.

Seskočila z koně a křikla, aby ho někdo napojil. Klopýtla a pak se kolem kočky stojící tichou stráž na nádvoří rozběhla kamennými chodbami k dětským pokojům.

„*Maman!*“ vyřískla Malá Jeanne. Uviděla ji jako první, protože oba chlapci byli pohroužení do nějaké miniaturní turnajové hry s hliněnými figurkami.

V pořádku. Byli v pořádku.

Dospělá Jeanne je během několika vteřin všechny objala, líbala jejich rozesmáté tváře a tiskla je k sobě.

„*Maman*, ty mě umačkáš!“ kňoural rozhořčený Oli.

„Ano,“ zamumlala Jeanne. „Ano, umačkám.“

Nehnula se, když se Oli vyškubl z objetí a běžel do kouta pro dřevěný meč.

O chvíli později stanul ve dveřích Pieter – zabral celý vstup. Zahleděl se na Jeanne a na klubko vřiskajících dětí a pak si zhluboka oddechl.

„Jsou v pořádku,“ řekl a z hlasu mu zaznívala úleva.

Jeanne přikývla. Roztřeseně zabořila obličej do Guillaumových vlasů a cítila na tváři jeho hřejivou pokožku.

„Kde je tatínek?“ zeptal se Oli a zvedl dřevěný mečík.

Jeanne se sevřelo srdce; nevěděla, jak jim to má říct. „Později, miláčku.“

„Co chcete dělat?“ zeptal se Pieter po chvíli.

Jeanne pohlédla na chůvy. Tvářily se zvědavě, ale držely se stranou. „Nechte nás,“ poručila.

Pieter ustoupil stranou, ženy vyklouzly do chodby a zmizely za rohem. Dovnitř vběhla kočka a s vrněním se mu začala točit kolem nohou. Jeanne zůstala sedět na zemi a Guillaume a Malá Jeanne se jí usadili na klíně. Oli se držel obezřetně mimo dosah a s obdivem v očích sledoval Pietera. Málokdy se dostal do blízkosti otcových vojáků, a když se to stalo, obvykle úžasem dočista oněměl.

Během zběsilé jízdy na jih se Jeanne snažila pochopit, co se stalo, přijít tomu na kloub a vymyslet, co dál. Představovala si všechny možné situace jejich návratu – děti v bezpečí, děti pryč, děti mrtvé. Kdyby byly pryč, uhnala by toho zatraceného koně k smrti a jela za nimi zpátky do Paříže. Kdyby byly mrtvé, tak... o tom ani nechtěla přemýšlet. Pro takovou situaci nedokázala vymyslet žádný plán. Bylo těžké přesvědčit sebe samotnou, že jsou v bezpečí, když ji první dvě představy dusily strachem. Ale teď věděla, že jsou v pořádku, a také jí bylo jasné, co musí udělat.

Její manžel byl mrtvý a zbytek rodiny v nebezpečí. Nemohla to nechat jen tak. Byla šlechtična – patřila k třídě válečníků. Narodila se, aby bránila hrady a vládla územím, vedla vojska a bojovala za svou čest. Přesně to šlechta dělala. Odnepaměti. Stejně jako všichni šlechtici měla k dispozici bojovou sílu. Muže oddané Olivierovi. Muže oddané jí. Měla spojence. A měla bohatství.

Napřímila se. „Musíme ho pomstít.“

„Koho, *maman*?“ Oli na ni znovu namířil meč.

„Později, miláčku. Vysvětlím ti to později.“ Jeanne natáhla ruku, ale Oli ji odstrčil.

Pieter sevřel rty a zamračil se. „Ale jak, mylady? Mluvíte o králi, ne o nějakém rolníkovi nebo šlechtici s malým vojskem. Nikdy se k němu nedostaneme.“

„Já najdu způsob,“ ujistila ho. „Ale potřebuju víc mužů. Sir Sanders loni nečekaně získal dědictví a žadoní, abych mu prodala tapiserie v síni. Musíme se k němu a k sousedům jako on dostat dřív, než se jim donese, co se stalo – prodat všechno, co se dá, a shromáždit větší vojsko.“

Zmlkla, prohrábla rukou měkké hnědé kadeře Malé Jeanne, vdechla její vůni a pokračovala. „Potřebujeme loď. Možná dvě. Moře bude pro nás nejlepší místo. Na souši mají početní převahu. Na moři nás ochrání mlha. Můžeme královny lodě překvapit, překazit jeho válečné úsilí a taky obchody.“

Pieter si přiložil dva prsty k ústům a zamyslel se. „Na moři krále nezabijete, mylady. Jakmile se dozví, že tam jste, bude se držet na hony daleko.“

Jeanne přimhouřila oči. „Nechci ho zabít, Pietere. Chci ho *zničit*. Chci mu vzít všechno, na čem mu záleží, a spálit to na popel. Chci, aby před smrtí trpěl.“ Zaváhala. „Janovští jsou prý nejlepší stavitelé lodí na světě. Vyber vojáky, jaké chceš – své nejlepší vyjednaváče, nejchytřejší muže na hradě, nejvěrnější – a pošli oddíl do Janova, aby nám opatřili loď a posádku. Setkáme se s nimi za dva měsíce ve Vannes. To by mělo stačit na přípravu cesty.“

„Mohla byste utéct,“ zašeptal Pieter. „Pořád máte své bohatství a děti. Mohli bychom sehnat loď a vy byste mohla zmizet. Odplout někam, kde vás král nenajde. Olivier by chtěl, abyste byla v bezpečí.“

Jeanne neodpověděla. Jak vůbec může něco takového navrhnout? Utéct znamenalo vzdát se – Oliviera, spravedlnosti, všeho, v co věřila. To nepřipadalo v úvahu. To nebyla ona.

„Nejsem zbabělec, Pietere.“

„To jsem neřekl.“

„A přesto si myslíš, že bych měla nechat vraždu bez odplaty.“ Z Jeannina hlasu zaznívala tvrdost.

Pieter volil opatrně slova. „Ne. Snažím se ochránit všechno, na čem mu záleželo. To znamená vás a děti. Slíbil jsem mu to.“

„Pokud jsi slíbil, že nás ochráníš, pojď se mnou,“ prohlásila Jeanne. „Pomoz mi uctít jeho památku tím, že zničíš jeho nepřátele.“

Pieter se zhluboka nadechl a lehce přikývl – ani ne tak na znamení souhlasu, ale aby dal najevo, že ji podpoří. Pak znovu promluvil, tišeji, když pohlédl na Oliho s vykulenýma očima a dvě klimbající děti v klíně a potom znovu na Jeanne.

„Na to budete potřebovat víc než armádu. Budete potřebovat spojence. Musíme dát vědět vašim přátelům, vašim dospělým dětem, rodinám ostatních mužů, které zabil.“

Jeanne přikývla. Měl pravdu. Olivier vždycky mluvil o Pieterových moudrých radách a Jeanne teď byla ráda, že je má i pro ni.

„A děti?“ zeptal se.

„Ukryju je.“ Jeanne políbila dcerku na čelo. „Ukryju je tam, kde je nikdy nenajde.“

A ZATÍM... PAŘÍŽ, FRANCIE

Královna Jana už byla na tyhle věci příliš stará.

Proč měla pocit, že muži nikdy nedokážou dospět, nikdy nevyrostou z dětských záchvatů vzteku a pubertálních výlevů? Padesát let poslouchala muže, jak mluví o tom, že ženy jsou náladové. Její názor byl ovšem naprosto odlišný.

Nebyla to *ona*, kdo naříkal a rval si vlasy, když padl Vannes. Nebyla to ona, kdo si do krve rozdrásal klouby o kamenné zdi hradu, když anglický král prohlásil, že změnil názor a nakonec přece jen chce francouzský trůn. A nebyla to ona, kdo si teď vykračoval po nádherně zařízené komnatě – plné sytě červených látek zdobených zlatem a masivního překrásně vyřezávaného dubového nábytku – s hrudí vypnutou jako směšný pták a chvástal se úspěchem v podobě zabití „zrádců“.

Ne, takhle se choval francouzský král. *Ochránce království*. Muž, na němž záviselo všechno, včetně Janiny moci a postavení. Vlastně i její život, protože ani ten by nemusel být ušetřen, pokud by anglický král získal francouzský trůn. Byla svázána s Filipem a on byl svázán s ní. A to včetně těch jeho záchvatů vzteku.

Potlačila podráždění, zaujala pózu na zlatem zdobené stoličce a pozorovala ho, jak rázuje po tlustém červeném koberci a přikazuje vyděšené služebné, aby jim nalila víc vína. „Zajistil jsem bezpečnost Francie, Jano! Tentokrát jsem to opravdu dokázal. Zrádci jsou pryč a všichni vědí, co se stane, pokud to zkusí někdo další!“

Usmál se a Jana mu úsměv oplátila. Dbala přitom na to, aby jí radost byla vidět i v očích. „Jsem ráda, že jste tak sebevědomý, drahý. Ale pokud mohu, doporučovala bych trochu opatrnosti. Zabil jste ty muže, to je pravda. Ale pořád ještě si musíte zajistit loajalitu jejich spojenců. Jejich manželek.“

„Manželek.“ Pohrdavě odrkl a Jana bezděčně sevřela rty. Byl tak nestálý, tenhle muž – v jednu chvíli jí tvrdil, že se na žádného rádce nemůže spolehnout tak jako na ni, že je jediná, komu se plně svěřuje, aby vzápětí všechny manželky odbyl jediným odrknutím.

„Konkrétně jedné manželky.“

„Jestli mi chcete zase dělat kázání o té mrše, co se snaží znovu zmocnit bretaňského vévodství...“

„Ne, o Johaně nemluvím. O Johanu se postaráme.“ Jana si vzala od služebné pohár s vínem a zvedla jedno obočí. „Mluví o Jeanne d’Belleville.“

Filip přestal přecházet po místnosti, posadil se naproti ní do bohatě vyřezávaného křesla a nadechl se. „Která to byla? Nevzpomínám si, že bych nařídil popravu nějakého Bellevilla.“

Jana si povzdechla. Manžel si sice Jeanne vybavoval jen díky jejímu vztahu k Olivierovi, ale Jana věděla, co byla Jeanne zač ještě předtím. Malý vlkodav, tak jí říkala její matka. Žena, která zkrotila Oliviera, když v paláci běhal za ženskými. Jana se s ní od té doby setkala mnohokrát a pokaždé měla dojem, že to rozhodně není žena, s níž je dobré si zahrávat. Jeanne byla do záležitostí týkajících se Clissonu zasvěcená stejně jako Olivier.

„Možná si ji pamatujete jako Jeanne d’Clisson. Původně z Belleville.“

„Á jistě, Olivierova žena. Ta, co se neusmívá.“

„To ani vy, můj drahý,“ neodpustila si rýpnutí Jana.

Filip se tomu zasmál. „*Touché*, paní manželko. Jsem vážný muž žijící ve vážných časech.“ Zvedl příliš rychle pohár a červené víno se přelilo přes okraj.

„Chci tím říct, pane manželi, že bychom měli věnovat pozornost jí a ostatním manželkám. Poslal jste vojáky, aby všechny přivedli k výslechu, a ostatní jsme zbavili podezření ze spoluúčasti na plánech jejich manželů, jenže Jeanne zmizela. To nevěstí nic dobrého.“

„Moje drahá Jano, jste prozíravá jako vždy. Ale ujišťuji vás, že tahle žena pro nás nebude žádný problém. Právě posílám vojáky do Clissonu. Podrobí se, jako všechny ostatní, zvlášť když jí oznámíme, že se musí hájit proti obvinění z vlastizrady. Strach ji přiměje ještě usilovněji se snažit vetřít do naší přízně. Ženy jsou poddajné, zvlášť když jim dám jasné najevo, že jakákoli zrada vůči koruně bude potrestána nejen smrtí, ale něčím horším.“

„Něčím horším?“

„Nejde mi jen o životy zrádců. Jde mi o jejich nesmrtelné duše.“

Úder srdce. Nadechnutí. Jana otevřela ústa, chtěla protestovat, ale Filip vstal a zvedl ruku.

„To prozatím stačí, má drahá. Nechte mě oslavit triumf.“

Janě se sevřel žaludek, jako by v něm měla tvrdý ořech. Když manžel mluvil o nesmrtelných duších, mohl tím myslet jen jediné. Chtěl zohavit těla, znemožnit jejich vzkříšení na konci dnů. Odepřít jim nebe.

Byla to nebezpečná strategie. Agresivní. Mužská strategie. Nevybíravá. Nemilosrdná.

Přitiskla palec k hladkým konturám hole, která lehce spočívala vedle její stoličky, což ji obvykle uklidňovalo. Obvykle jí to připomínalo, že má vždy něco, o co se může opřít, stabilitu, na niž se může spolehnout. Jenže teď ten příjemný pocit nedokázal přebít úzkost, co se jí šířila po kůži.

Král bez varování a bez soudu zabil šlechtice. Teď chce znesvětit jejich ostatky. A považuje to všechno za triumf. Myslí si, že jde o nejkrajnější varování před zradou. Jenže kdyby se situace obrátila – kdyby to byla Jana, kdo by se dozvěděl o znesvěcené mrtvole člena rodiny – spatřovala by v tom jediné:

Vyhlášení války.

Pokud to Jeanne d'Belleville uvidí stejně, čeká je ještě mnohem více krveprolití.

KAPITOLA 5

CLISSON, FRANCIE

Jeanne zamyšleně přecházela po pokoji, když se ozvalo trojitě zaklepání. Na její pokyn vešel dovnitř Pieter. Na každodenní válečnou poradu přišel o něco dříve, ale Jeanne byla připravená. Uvažovala o dětech a chtěla vymyslet plán, jak je co nejdříve dostat pryč. Otevřela ústa, ale pak se zarazila.

Něco nebylo v pořádku. Pieterova obvykle uvolněná tvář byla napjatá a zachmuřená, na čele měl hluboké vrásky.

Jeanne se zhluboka nadechla. „Co se děje?“

Sklopil zrak a také se nadechl. „Nevím, jak to říct šetrněji, mylady, tak to povím bez okolků. Dorazil posel z Nantes. Z Paříže poslali hlavu pana Oliviera a vystavili ji na městských hradbách.“

Jeanne si zajela prsty do vlasů a dlaněmi si sevřela tváře. Jeho hlavu. Proboha, co se to s králem *děje*? Není přece možné zabít šlechtice bez soudu, bez důkazů – a už vůbec není možné jej takhle ponížit. Tyhle věci se dělaly nepřátelským vojákům, obyčejným lidem, kteří zradili korunu, sesazeným králům. Ne šlechticům.

Podle učení církve se zničením těla zničila také naděje duše na vzkříšení. Znamenalo to, že král Oliviera nejen zabil, ale také ho odsoudil do pekla. A Nantes – Nantes bylo město vévody Karla. Protestoval vévoda, nebo krále podpořoval? Věděl celou dobu, co je na tom turnaji čeká? Mohl být muž, k němuž se obrátila o pomoc, jejím nepřítelem?

Jeanne ucítila v ústech kyselou pachut' a hrdlo se jí sevřelo. Vzpomněla si na ten den v Paříži – vévoda jí zamával a pak spěchal pryč. Věděl to už tehdy? Uniklo její pozornost nějaké znamení? Mohla Oliviera zachránit, kdyby byla pozornější? Pocit viny ji zasáhl jako úder do žaludku a nemohla popadnout dech.

„Mylady?“ zašeptal Pieter. „Jeanne?“

„Bože, Pieter. Filip ho připravil úplně o všechno.“

V Pieterově bolestném výrazu se zračil ten její. „Je mi to líto. Je mi to moc líto. Váš manžel byl dobrý člověk. Nejlepší, jakého jsem znal.“

Na konci se mu trochu zlomil hlas a Jeanne zadržovala slzy. Někdy zapomínala, že Pieter ho také miloval. Byli přátelé a spolubojovníci. Bojovali bok po boku, znovu a znovu. Pieter s ní vůbec nebyl kvůli penězům – ani kvůli cti. Byl s ní kvůli Olivierovi. Olivier byl ten, kdo prosadil Pieterovo povýšení do rytířského stavu nejen proto, že mu Pieter ve dvou různých bitvách zachránil život. A teď Pieterovi chybí, uvědomila si, možná stejně jako jí. Byli jako bratři.

Natáhla ruku a zlehka ji položila na Pietrovo předloktí. „Nikdy jsem se Oliviera nezeptala, jak jste se vy dva poznali,“ zašeptala.

Pieter se pousmál. „Když mi bylo devět, táta mě přivedl do Clissonu. Byl kovář a vždycky předpokládal, že se jím stanu i já. Ale já chtěl být rytířem. Velký sen pro malého kluka.“

Jeanne se zasmála. „Nedokážu si tě představit malého.“

„Jenže já byl. A taky hubený. Přesto jedině, po čem jsem na světě toužil, bylo stát se rytířem. Podobal jsem se malému Olimu. Pořád jsem vyzýval na souboj kočky a koně. Kradl jsem cvičné meče, abych mohl sám trénovat.“

Jeanne se sevřelo hrdlo. Bude malý Oli jednou jako Pieter – čestný, věrný, rytíř hodný svého jména? Muž ochotný postavit se nejmocnějšímu člověku v království, aby odčinil křivdu na svém příteli?

Pieter pokračoval: „Jednoho dne jsem cvičil na poli, když jsem v dálce uviděl několik starších chlapců. Křičeli, tak

jsem se šel podívat, co se děje. Šlo o Oliviera. Našli jeskyni, on se do ní proplazil a uvízl tam. Ostatní chlapci byli větší a nedokázali se dostat dovnitř, aby mu pomohli, ale já ano.“

Usmál se, oči se mu zaleskly a rozzářily. „Vyprostil jsem ho a vytáhl z jeskyně ven. Byl... no, znáte Oliviera. Pořád tvrdil, že je v pořádku, že by se dostal ven bez pomoci a že se vůbec nebál. A já jsem jenom stál a přikyvoval, protože ti kluci byli všichni starší a já se jich trochu bál a trochu jsem k nim vzhlížel. A pak jsme se najednou všichni smáli a oni mě plácali po zádech a ptali se, jak se jmenuju. Od té doby jsme byli přátelé. Olivier mě navštěvoval ve městě a já jsem s nimi chodil cvičit do polí.“

Jeanne pálily v hrdle slzy. Bože, jak jí manžel chyběl. Bylo to poprvé od chvíle, kdy o něj přišla, co o něm někdo mluvil – ne o jeho hlavě ani o jeho smrti, ale o *něm*. Cítila, jak se hroutí a slzy jí kanou po tvářích, zatímco poslouchala.

„Když mi bylo dvanáct, Olivier požádal svého otce, aby mě přijal za svého chráněnce. Byli jsme postavení o tolik níž, že mě nikdy nenapadlo, že bude souhlasit. Nevím, co mu Olivier řekl nebo co udělal, ale jeho otec svolil a já jsem se přestěhoval na hrad. Trénoval jsem s Olivierem. Bojoval jsem s ním. Jsme – byli jsme – přátelé přes třicet let.“

Jeanne zavřela oči a nechala slzy volně stékat po tvářích. Normálně by byla naštvaná, že pláče, ale v tu chvíli jí to připadalo správné. Spravedlivé. Její slzy byly darem Olivierovi a Pieterovi – muži, který stál vedle ní, aby jí pomohl napravit křivdy.

Když otevřela oči, Pieter také plakal. To nikdy předtím nezažila. A díky tomu ho milovala ještě víc.

Udělala krok k němu, stoupla si na špičky, přitáhla ho k sobě a políbila ho na slzami zalitou tvář. „Král bude litovat dne, kdy si začal, Pietere. Bude litovat toho, co nám vzal. Bude litovat dne, kdy se narodil.“

Ta slova v Jeanne vzbudilo něco, co v ní dřímalo od dětství. Jiskra, která se díky Olivierově smrti rozhořela a teď

získávala tvar a sílu. Jeanne vždy představovala hrozbu, byla nebezpečná, ale nyní se změnila ve žhnoucí bouři. A její vztek měl sežehnout Francii na popel.

Později téhož odpoledne dorazili královi vojáci.

Byli čtyři, což Jeanne považovala za urážlivě nízký počet. Král ji zjevně nepovažoval za skutečnou hrozbu. Šlo pouze o ukázkou síly, jemnou výhrůžku, pokus přimět ji uvěřit, že její manžel byl zrádce.

„Co uděláme, mylady?“ zeptal se Pieter z protějšího konce vysoké kamenné síně.

Jeanne přemýšlela, co král ví a co ne. Nemůže přece vědět, že Jeanne prodává svůj majetek a najímá žoldáky, nebo ano? Nemůže vědět – i když to brzy zjistí od čtyř vojáků –, že povolala svoje bojové síly z okolí a že kolem hradu Clisson už staví stany asi stovka mužů. Nemůže vědět, že rozeslala posly s žádostí o podporu ke svým spojencům. Že se chystá navštívit rodiny ostatních popravených mužů a požádat o pomoc také je. Kdyby to věděl, neposlal by víc než čtyři muže?

„Řekni jim, že je přijmu tady v síni.“ Sevřela rty. „Ale než je pustíš dovnitř, pošli mi dvanáct strážných. Vyslechnu si, co mají královi muži na srdci,“ odmlčela se, „a pokud se mi to nebude líbit, pošleme je zpátky po kouskách.“

Pieter se zhluboka nadechl. „Jste si jistá, mylady? Pokud zabijete královy posly, stanete se jeho nepřítelem. Není cesty zpět.“

„My už nepřátelé jsme, Pietere,“ odsekla. „Král si to zvolil sám.“

Jeanne s nečitelným výrazem ve tváři stála proti vojákům. Bez tapiserií a starého masivního stolu, který jim darovali Olivierovi rodiče, byl velký sál podivně prázdný. Připadala si nějak menší a zároveň větší. Jako by kolem ní bylo příliš

mnoho prostoru, jako by královi vojáci neměli jinou možnost než se soustředit pouze na ni.

Po každém boku jí stál jeden lučištník připravený vystřelit na krátkou vzdálenost. Alexi, jehož nevhodný humor Jeanne dráždil, ale jak musela neochotně připustit, byl nejlepším lučištníkem v jejím vojsku. A Roland – zuřivý, divoký, vášnivý Roland: vypadal jako balvan a bojoval jako ďábel. Uměl dobře zacházet s lukem, mečem a vůbec nejlépe se svými mohutnými pěstmi.

„Mylady,“ začal jeden z králových vojáků a ušklíbl se nad lučištníky. „Tohle není nutné. Jsme tu v úřední záležitosti. Nejsme žádní routiéri.“

Jeanne se téměř rozesmála. Routiéři. Žoldáci, co se v době příměří, kdy je král odřízl od žoldu, dali na loupení – plnili venkov, okrádali rolníky, obléhali hrady, které ještě před pár měsíci bránili. Ten muž si očividně myslel, že příčinou chladného přijetí z její strany je její špatný odhad, a ne to, že přesně věděla, co jsou zač oni – i jejich král.

Chladně se na něj zadívala a jeho poznámku přešla pohrdavým mlčením. Přišli sem s hrozbami. Odpověď jim budou hrozby.

Po nepříjemné chvíli ticha si další králův voják odkašlal a z úředního listu přečetl obvinění. „Jeanne de Clisson, tímto jste předvolána, abyste se dostavila do Paříže před královskou korunu a hájila se proti obvinění z vlastizrady.“

Tohle byla novinka. Teď byla také Jeanne zrádkyně? Ne spoluvíník, ale přímo zrádkyně. Buď si král myslel, že se ona a Olivier proti němu společně spikli, nebo věděl, že proti němu spřádá plány teď. Druhá možnost ji trochu potěšila. Král by měl vědět, že Olivier nebyl zrádce. Ale měl by také vědět, že ho Jeanne zničí.

Muž vzhlédl od pergamenu a znovu si odkašlal. „Doprovodíte nás do Paříže. Poskytneme vám ochranu.“

Jeanne se zasmála. Ten suchý a pohrdavý smích se rozléhal celou síní. „Pane, váš král právě bez soudu popravil